

Úlovek

Dva výrostci, které už od dětství nikdo pořádně nevychoval, rostli, jak se říká, pro šibenici. Nikdo jim nikdy nevysvětlil, co je dobré a co špatné, do školy je nikdo neposílal a jako malé děti ani neznali, co je to láskyplné rodičovské objetí a trocha citu a porozumění. Ale poněvadž nic z toho nepoznali, ani jim to nechybělo. Vyrůstali hlavně na ulici, kde si museli na ostatních dětech vydobýt, co potřebovali nebo chtěli. V obchodních centrech si nakradli oblečení a obuv a vůbec všechno, co se jim líbilo. Něco prodali, část si nechali pro sebe. Ve velkém paneláku, kde se nájemníci ani pořádně neznali, si zabrali nějakou místnost, snad bývalý sklep nebo sklad, kde fungovalo i ústřední topení, a tak jim nebylo zle, celkem pohodlně se tam zařídili a nikdo je nerušil. Koneckonců v tom jejich paneláku i v těch okolních na velkém pražském sídlišti Černém Mostě se velmi dobře vyznali a sem tam šikovně něco ukradli

z balkonů, kde lidé skladovali vyřazené, ale stále dobré kusy nábytku nebo sušili prádlo.

Jak ale výrostci rostli, bylo jim to všechno málo. Začali potřebovat peníze, aby mohli utrácet a kupovat si, po čem toužili. Ulice je vycvičila. Naučili se šikovně krást, aniž by je při tom někdo chytil. Když povyroستli a zesílili, v nějaké tiché pražské ulici přepadli osamělého nočního chodce, přetáhli ho klackem, a když ležel na zemi, obrali ho o peněženku, telefon, nebo pokud měl na sobě něco pěkného, tak i o to. Žádné výčitky svědomí neměli, od nikoho se slušnému chování nenaučili, nebylo od koho, s nikým takovým, kdo by měl dobré zásady, se vlastně ani neznali. Jejich mozky byly černé a prožrané červy zla.

Tak plynul jejich život, ve rvačkách a krádežích. Pokud měli nějaké peníze, co nejdříve je utratili a zase sháněli další. Přes den se potulovali tam, kde z dřívějšíka zůstaly malé domky obydlené starými lidmi, nahlíželi přes ploty, do oken a zkoumali, kde by pro ně bylo něco zajímavého. Občas se i něco objevilo.

Vyhledli si malý domek nedaleko, v Dolních Počernicích, ve kterém žila staříčká paní. Byla sama, jak zjistili, nikoho neměla. Ráno se dlouho vypravovala, pak se šourala do obchodu, kde si většinou kupovala jeden dva rohlíky, tvaroh,

jednou za týden kousek másla. Pak se zase šourala zpět do svého domku. Nevařila, už na to snad ani neměla sílu. Kdysi možná, občas snad nějakou polévku nebo čaj, teď už nic, pila jen vodu a jedla ty dva rohlíky s kouskem másla a tvarohem, a to ani nekousala, jen žmoulala. To byla její každodenní potrava, víc by asi ani nesnědla, kdyby jí někdo něco lepšího nosil, už by to nepokousala a nejspíš ani nestrávila. Sem tam si venku pod pumpou přeprala svých pár hadříků a pověsila je na šňůru, kterou kdysi napnula od staré seschlé meruňky ke klepači, kde už dávno neklepala koberce. Jednou za měsíc přicházela poštačka s důchodem, který, jak výrostci pozorovali, si stařenka uložila do zásuvky kuchyňské skřínky. Mimo to žádné dopisy nikdy nedostávala. Každodenní šouravá procházka do obchodu, to byl její jediný pohyb za den. Jinak sedávala u kuchyňského stolu pokrytého vikslajvantovým ubrusem, dívala se před sebe, ruce složené v klíně, většinou bez hnutí. Večer si svlékla svrchní sukni a uložila se do postele, kterou možná nikdy nepřevlékala, nebo jen dávno. Vypadalo to, že je oddaná svému osudu a čeká už jen na smrt. Jenže ta stále nepřicházela, i když by si to stará paní nejspíš přála, ba dokonce co nejdřív.

Výrostky to fascinovalo, jak tam tak seděla, ruce v klíně, pohybovala bezzubými ústy a jednotlivá sousta zapíjela vodou. Hleděla bezmyšlenkovitě na nějaký neznámý bod před sebou, kam však nebylo vidět. V její tváři se nic nehnulo, žádná známka života nebyla patrná. Někdy dokonce uvažovali o tom, co se jí děje v hlavě, když tak mechanicky převalovala v ústech

Jejich mozky byly černé a prožrané červy zla.